

Arrest

nr. 176 044 van 10 oktober 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u op (...) 1983 geboren in Kasur, gelegen in de provincie Punjab (Pakistan), en beschikt u over de Pakistaanse nationaliteit. U groeide op in Jumat Pura in Kasur en woonde nadien in Rasoolpur Road, Mohallah Muhammad Pura waar u ongeveer twaalf tot dertien jaar verbleef. Uw ouders zijn beide geboren in Firozpur (India), en beschikken over een Pakistaanse identiteitskaart. Uw vader heeft een voedingswinkel in Pakistan.

In Pakistan ging u naar school tot de tweede klas. U verklaart dat u niet kan lezen en schrijven. Omdat uw familie niet wilde dat u studeerde, stopte u met naar school te gaan. Nadien leerde u het vak van naaister en startte u vanaf achttien-of negentienjarige leeftijd met het uitoefenen van het beroep van naaister.

Uw ouders hadden contact met een rijke man, gekend onder de bijnaam Uncle, die hen af en toe geld gaf. Zo ontving uw vader geld van hem, onder andere voor zijn voedingswinkel, en kon hij nadien het geld niet meer terugbetalen aan Uncle. Volgens uw verklaringen was hij een Marzai, wat een minachtend woord voor Ahmadiyya is. Na enige tijd wilden uw ouders u uithuwelijken aan deze oudere man. Uncle huwde in het verleden al vier of vijf keren met vrouwen die na het huwelijk plots verdwenen. U gaf aan dat u niet met hem wilde huwen en vertelde dit ook aan uw broer en zus. Zij kwamen vervolgens in opstand tegen uw ouders. Enkele dagen nadien gaf uw vader geld aan uw broer en zus waarna zij niet meer aan uw kant stonden. In de periode die hierop volgde werd u meermaals gemarteld door uw familie. Zo werd u regelmatig vastgebonden aan een ketting en werd u geslagen met een waterbuis. Ook werd u met brandend hout op uw lichaam geslagen en werd uw hoofdhaar op sommige plaatsen kort geknipt. Soms dreigden uw ouders om zuur op u te gooien en goten ze kokend water op uw voeten.

Op een dag stapte u naar de politie, maar werd u er niet geholpen gezien Uncle er contacten had. Nadien raadde iemand u aan om naar een ander politiekantoor te stappen. U ging naar een ander politiekantoor en zag dat Uncle buiten het politiekantoor stapte. Ook in dit politiekantoor werd u niet geholpen. Uncle was immers een man met veel macht in de gemeenschap. Zo ging u op een dag, nadat u werd geslagen, naar de heilige plaats Baba Fareed Darbar. Uncle kwam te weten dat u er heen ging, kwam u er halen en bracht u terug naar huis. Ook wanneer u op een dag uw ouderlijk huis verliet om parels te kopen op de markt, liet Uncle u volgen door enkele jongens.

Na enige tijd kon u de martelingen niet meer aan en stemde u in met het huwelijk. Uw vader bracht Uncle op de hoogte maar nadien veranderde u van gedachten. Uncle beloofde uw vader veel geld in ruil voor een huwelijk met u en u werd nadien opnieuw verwond door uw vader.

In februari of maart 2015 kwamen uw ouders te weten dat u met Umair wilde huwen. U mocht van uw ouders niet huwen met hem maar jullie bleven contact houden. Uw ouders spraken met de ouders van Umair, en ongeveer in mei 2015 verhuisden Umair en zijn ouders naar Lahore. In de periode die hierop volgde ontmoette u Umair er soms wanneer u naar Lahore ging om kledij te verkopen. Umair was op de hoogte van uw problemen en hielp u om Pakistan te verlaten. In juli of augustus 2015 liet u met behulp van Umair een paspoort maken in Lahore. Op een dag, wanneer uw ouders naar een huwelijk van uw neef gingen, reisde u naar Lahore om uw handtekening op het paspoort te plaatsen.

Ongeveer 3 tot 4 dagen voor u Pakistan definitief verliet hoorde u uw vader op een nacht tegen enkele mannen zeggen dat ze u moesten vermoorden. U belde Umair op en hij raadde u aan om uw huis te verlaten. De volgende dag verliet u uw ouderlijk huis in Kasur. Nadien dook u onder in een township van Lahore bij een zekere Baba Mana. Midden augustus 2015 verliet u Pakistan om naar België te komen. U reisde met behulp van Baba Mana en uw eigen paspoort naar België.

Nadat u met Baba Mana in België aankwam verbleef u gedurende twee tot drie weken in een woning met hem. Op een dag stal hij uw identiteitskaart, paspoort, 250.000 Pakistaanse roepies, juwelen en enkele documenten. Ook geeft u aan dat u vermoedt dat de smokkelaar u iets liet inslikken waarna hij u verkrachtte. Daarnaast gaf u aan dat u werd opgenomen in een ziekenhuis en verklaarde u dat u geopereerd werd 'voor een kind', waarmee u impliceert dat u zwanger bent geweest. U diende hiervoor geen klacht in bij de politie.

U diende op 11 september 2015 een asielaanvraag in in België. Nadien verbleef u gedurende enige periode in een opvangcentrum. U was niet gelukkig in het opvangcentrum en kwam uiteindelijk in contact met T(...) en A(...) bij wie u momenteel verblijft.

Op 27 oktober 2015 diende u een klacht in bij de politie nadat u bestolen werd aan de zoo van Antwerpen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u medische documenten en facturen neer uit België.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er kan door verschillende opeenvolgende vaststellingen van leugenachtige, tegenstrijdige en incoherente verklaringen immers geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw asielrelaas en wel om volgende redenen.

Vooreerst legde u geen enkel document neer ter ondersteuning van uw identiteit, reisweg of asielrelaas. Nochtans werd u tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS nadrukkelijk gewezen op het belang van documenten die uw identiteit, asielrelaas en reisweg kunnen staven, en werd hierin vermeld dat u geen documenten mag achterhouden (zie vragenlijst p.1). Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag, overigens in iedere procedure, én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. Als verklaring voor het ontbreken van enig identiteitsdocument, gaf u aan dat de smokkelaar, Baba Mana, u heeft bestolen van uw identiteitsdocumenten, zijnde uw paspoort en identiteitskaart, na jullie aankomst in België (zie gehoorverslag CGVS p.8-9/25). Echter, dit betreft een stereotiep verhaal waar het CGVS in het licht van uw verdere verklaringen (zie infra) geen geloof aan kan hechten. Bovendien gaf u aan dat de smokkelaar naast uw identiteitsdocumenten, u ook heeft bestolen van 250.000 Pakistaanse roepies (wat overeenkomt met 2.180 euro), uw GSM, juwelen, een ticket en documenten die u meebracht vanuit Pakistan. U legde echter geen enkel document, zoals een bewijs van aangifte bij de politie, neer ter staving van deze beweerde diefstal (zie gehoorverslag CGVS p.8;9;12;13/25). Betreffende de documenten waarvan de smokkelaar u bestolen heeft, verklaarde u dat dit om documenten gaat dewelke uw vriend Umair u vanuit Pakistan meegaf en u moest bijhouden. U gevraagd naar de inhoud van deze documenten gaf u aan dat u deze niet kende (zie gehoorverslag CGVS p.9/25), wat uiterst eigenaardig is. Het gegeven dat u laaggeschoold bent biedt hier geen afdoende verklaring voor. Van iemand die haar land verlaat omdat zij er over een gegronde vrees voor vervolging beschikt, kan verwacht worden dat zij enige kennis heeft over de inhoud van belangrijke documenten die haar worden meegegeven. De beperkte interesse dat u vertoont in deze documenten waarvan u beweert dat u ze meebracht uit Pakistan, en bijgevolg in uw asielaanvraag tast uw geloofwaardigheid aan. Hierbij dient het CGVS aan toe te voegen dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent uw scholingsgraad. Zo verklaarde u bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u school liep tot de vijfde klas, terwijl u bij het CGVS aangeeft dat u tot de tweede of derde klas naar school ging (zie gehoorverslag CGVS p3-4/25).

Daarnaast vermoedt het CGVS ten eerste dat u uw paspoort achterhoudt om de gegevens die erin vervat zijn voor de Belgische asielinstanties achter te houden. Zo bleef u vaag en was u onwetend over de reisweg die u van Pakistan naar België aflegde. U verklaarde dat u twee tussenstops maakte tijdens uw vliegtuigreis van Pakistan naar België, maar wist niet te vertellen in welke landen u telkens een tussenlanding maakte (zie verklaring DVZ punt 31 en gehoorverslag CGVS p.23/25). Ook wist u niet te vertellen met welk soort visum u reisde (zie gehoorverslag CGVS p.23/25). Als verklaring voor deze gebrekkige kennis gaf u aan dat de smokkelaar alle vragen zou beantwoorden indien nodig, u telkens naast hem stond op de luchthaven en hij alle documenten steeds overhandigde. Daarnaast verklaarde u dat u niet werd voorbereid door de smokkelaar in het geval dat u gecontroleerd zou worden op de luchthaven (zie gehoorverslag CGVS p.23/25). Echter, gezien de mogelijkheid om bij een controle op een internationale luchthaven ondervraagd te worden omtrent uw reisdoel, is het eigenaardig dat u hier niet op voorbereid werd. Het is immers algemeen geweten dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om er grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en identiteit, en dit telkens op individuele basis. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. Verder legde u geen enkel document neer ter ondersteuning van uw reis naar België. Omwille van bovenstaande verklaringen kan het CGVS er redelijkerwijze vanuit gaan dat u uw paspoort achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om de gegevens die vervat zijn in het paspoort, zoals uw reisweg en verkregen visum, te verhullen. Bijgevolg tast het achterhouden van uw paspoort en afleggen van ongeloofwaardige verklaringen omtrent dit belangrijk document, uw geloofwaardigheid reeds aan.

Verder dient gewezen te worden op het feit dat u geen enkele inspanning leverde om documenten te verzamelen ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Naast het feit dat het CGVS geen geloof hecht aan uw verklaring dat de smokkelaar u heeft bestolen van alle documenten, waaronder een boekje met telefoonnummers vanuit Pakistan, die u na uw aankomst in België bij zich had, dient het CGVS u erop te wijzen dat u verder geen enkele inspanning leverde om documenten te verzamelen ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Zo geeft u zelf aan dat u geen enkele poging heeft ondernomen om mensen in Pakistan te contacteren (zie gehoorverslag CGVS p.18-29/25). Uw verklaring dat u al uw contactgegevens verloor na de diefstal van de smokkelaar is echter in het licht van het bovenstaande reeds ongeloofwaardig bevonden. Daarenboven vormt dit geen afdoende uitleg om na te laten om mensen te contacteren in Pakistan. Er zijn immers talrijke manieren om contact te zoeken met mensen in Pakistan opdat zij u de nodige documenten zouden bezorgen. U werd tijdens het gehoor bij het CGVS erop gewezen dat u, ook al bent u volgens uw beweringen analfabeet, met behulp van andere mensen documenten kan verzamelen (zie gehoorverslag CGVS p.18-19/25). Van een persoon die de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept kan verwacht worden dat zij op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om haar asielaanvraag en identiteit te staven. Gezien u reeds sinds augustus 2015 in België verblijft, geen ernstige inspanningen leverde om enige document ter ondersteuning van uw identiteit, reisweg of asielrelaas voor te leggen, wordt de vrees die u beweert te hebben, en waarvoor u de bescherming van de Belgische staat inroept, reeds ernstig aangetast. Deze desinteresse in uw asielaanvraag tast bijgevolg ook uw geloofwaardigheid aan.

Betreffende de problemen die u zou ondervinden in Pakistan, verklaarde u dat u werd gedwongen om te huwen met Uncle, u weigerde met hem te huwen en uw ouders u vervolgens folterden. Hierdoor zou u besloten hebben om Pakistan te verlaten. Echter, naast het feit dat u geen enkel document neerlegde ter ondersteuning van deze beweringen, kon u het CGVS niet overtuigen van uw asielrelaas met uw verklaringen. U legde immers incoherente, onlogische en tegenstrijdige verklaringen af omtrent essentiële elementen in uw asielrelaas. Zo verklaarde u dat uw ouders u wilde uithuwelijken met een zekere persoon die u kende onder de naam Uncle. Echter, uw verdere kennis betreffende deze persoon was vrij tot zeer beperkt. Zo kende u deze persoon niet bij naam en wist u enkel te vertellen dat hij een 'Marzai' (Ahmadiyya) was. Het feit dat u niet weet hoe de persoon, waarmee u zou worden uitgehuwelijkt, heet en u als verklaring hiervoor aangaf dat hij een rare naam had, is uiterst eigenaardig. U verklaarde immers dat er reeds twee jaren sprake was van een huwelijk met Uncle. Daarenboven legde u tegenstrijdige verklaringen af over deze tijdsperiode. Zo beweerde u tijdens het gehoor bij het CGVS op 5 februari 2016 in eerste instantie dat er reeds twee jaar lang sprake was van een huwelijk met Uncle, terwijl u tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS op 5 november 2015, aangaf dat uw ouders u vier tot vijf maanden voordien vroegen om met Uncle te trouwen (zie gehoorverslag CGVS p.15/25 en vragenlijst CGVS punt 5). Hiermee geconfronteerd, gaf u aan dat er twee jaar geleden werd gezegd dat u zou huwen, maar niet met Uncle, wat tegenstrijdig is met uw eerdere verklaringen (zie gehoorverslag CGVS p.15/25). Daarnaast was u niet in staat om éénduidige verklaringen omtrent de leeftijd van deze persoon af te leggen. Zo verklaarde u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS dat deze persoon 40 tot 50 jaar oud is, terwijl u tijdens het gehoor bij het CGVS aangaf dat deze persoon ouder dan 50 jaar is (zie gehoorverslag CGVS p.17/25 en vragenlijst CGVS punt 5). Opnieuw bent u tegenstrijdig over een belangrijk element in uw asielrelaas. U gewezen op deze contradictorische verklaring, gaf u aan dat u de leeftijd van de persoon telkens schatte, wat geen aannemelijke uitleg is voor dit tegenstrijdig element in uw asielrelaas. Ook uw verdere verklaringen konden niet overtuigen. Zo verklaarde u dat u diende te huwen met Uncle, en gaf u aan dat u werd gemarteld door uw ouders omdat u weigerde met Uncle te huwen. U beweerde dat u ten gevolge van deze foltering en enkele keren naar de politie stapte, maar was niet in staat om éénduidige verklaringen af te leggen over deze gebeurtenissen. Zo blijkt uit de vragenlijst van het CGVS dat u drie tot vier keer naar de politie ging in Pakistan (zie vragenlijst CGVS punt 7), terwijl u tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde dat u slechts twee keer naar de politie ging (zie gehoorverslag CGVS p.17/25). Verder bleef u vaag over de periode wanneer u naar de politie ging. U herinnerde zich niet meer wanneer u klacht indiende bij de politie en was niet in staat deze gebeurtenissen te situeren in de tijd (zie gehoorverslag CGVS p.23/25). Daarnaast gaf u aan dat u verder geen hulp zocht voor uw problemen. Een reden die u hiervoor gaf, was dat alles ver gelegen was. Opnieuw betreft dit een loze verklaring. U gaf immers aan dat u regelmatig naar Lahore ging om er kledingstukken te verkopen. Bijgevolg zou u, indien u daadwerkelijk problemen ondervond in uw dorp en u er niet werd geholpen, in Lahore hulp hebben kunnen zoeken voor uw problemen. Wanneer u gevraagd werd waarom u niet op zoek ging naar hulp in Lahore, verklaarde u dat er telkens een meisje meeging naar Lahore die u in de gaten hield en u niet er naar een politiekantoor durfde te gaan (zie gehoorverslag CGVS p.23-24/25). In het licht van uw eerdere verklaringen is dit niet aannemelijk. U verklaarde immers eerder dat u naar politiekantoren in de buurt van uw ouderlijk huis ging en hoopte dat de politie naar uw huis zou komen

en uw vader zou arresteren (zie gehoorverslag CGVS p.18/25). Verder verklaarde u dat u eens naar Lahore ging op uw handtekening te plaatsen voor het paspoort dat voor u werd aangevraagd. Dat u uw ouderlijk huis zou verlaten hebben, het risico nam om (twee uur lang) naar Lahore te reizen zonder medeweten van uw ouders om er uw handtekening te plaatsen in het paspoort is alweer een onlogisch element in uw verhaal. Bovendien verklaarde u dat uw ouders die dag naar een huwelijk van uw neef gingen en ze u er niet mee naartoe namen omdat u gewond was. Het is dan ook merkwaardig dat u wel in staat zou geweest zijn om heen en weer naar Lahore te reizen (zie gehoorverslag CGVS p.20/25). Ten slotte legde u contradictorische verklaringen af over de periode wanneer u zou zijn ondergedoken in Pakistan. Zo gaf in eerste instantie aan dat u in uw ouderlijk huis verbleef tot de dag dat u Pakistan verliet om naar België te gekomen (zie gehoorverslag CGVS p.3/28). Echter, nadien verklaarde u dat u drie tot vier dagen onderdook in Lahore alvorens u naar België kwam (zie gehoorverslag CGVS p.8/26). U beweerde dat u dit eerder vergat te verklaren, wat een loze en onaannemelijke verklaring is voor deze essentiële tegenstrijdigheid (zie gehoorverslag CGVS p.7-8/25). Gezien uw beperkte kennis over Uncle, en de vage en tegenstrijdige verklaringen die u omtrent uw asielrelaas aflegde (zie supra), maakte u het gedwongen huwelijk met Uncle niet aannemelijk. Bijgevolg kan het CGVS geen geloof hechten aan de problemen, zoals de aangehaalde folteringen, die u hierdoor zou ondervonden hebben in Pakistan en waarvoor u verklaart uw land te hebben ontvlucht. Daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en uw bewering dat u uw eigen familie dient te vrezen, ziet het CGVS niet in, hoe u bij een terugkeer naar Pakistan niet in staat zou zijn om gebruik te maken van uw familiale netwerk.

De door u voorgelegde medische documenten zijnde facturen van medische zorgen in België en voorschriften voor medicijnen, wijzigen niets aan de appreciatie van uw asielrelaas. Daarenboven dient het CGVS hieraan toe te voegen dat deze documenten op geen enkele wijze uw verklaringen betreffende de door u aangehaalde moeilijkheden en problemen in België aantonen, en dient u zich aldus te begeven tot de hiervoor bevoegde instanties.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar

u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève, van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 48/4, § 2, c) *iuncto* artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster heeft nagelaten toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het intern vestigingsalternatief, schendt. Bijgevolg is dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk.

Verzoekster somt vooreerst de elementen op waaraan cumulatief moet zijn voldaan alvorens als een vluchteling erkend te kunnen worden. Ze stelt aan die voorwaarden te voldoen daar ze zich buiten haar herkomstland bevindt, zij een gegronde vrees voor vervolging zou hebben en haar vrees zowel subjectief als objectief is. Ze vreest het slachtoffer te worden van een gedwongen huwelijk in Pakistan en ze meent dienaangaande coherente verklaringen te hebben afgelegd tijdens het gehoor bij verweerder. Teneinde haar objectieve vrees toe te lichten, verwijst ze naar verscheidene actuele bronnen waaruit onder meer blijkt dat een groot aantal van daden van huiselijk geweld voortvloeien uit gedwongen huwelijken, Pakistan als het derde meest gevaarlijke land ter wereld voor vrouwen gerangschikt is nu er zeer wijdverbreid gebruik is van huiselijk geweld, seksueel misbruik, zuuraanvallen, gedwongen huwelijken, gedwongen bekeringen, ontvoeringen, kinderhuwelijken, aanvallen met vuur, verkrachtingen en eerwraak. De door verzoekster geciteerde bron stelt evenwel dat het loutere feit van vrouw te zijn op zich niet volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging omdat het niveau van discriminatie in het algemeen geen niveau van vervolging bereikt, doch dat het aan de betrokkene is om aannemelijk te maken dat zij persoonlijk een dergelijk risico loopt. Ook het rapport van Human Rights Watch van 27 januari 2016, waaruit verzoekster citeert, stelt in zijn jaarrapport over 2015 onder meer dat honderden eermoorden hebben plaats gevonden.

Waar verweerder meent dat verzoekster leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over haar scholingsgraad, verwijst zij naar paragraaf 199 van het Handboek van UNHCR. Hierin wordt gesteld dat

tegenstrijdige of onnauwkeurige verklaringen op zich niet voldoende zijn om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus omdat de onderzoeker de verantwoordelijkheid heeft de verklaringen te evalueren in het licht van de omstandigheden van het dossier. Het voordeel van de twijfel moet worden toegekend op voorwaarde dat het vluchtverhaal geloofwaardig is. Hierbij dient rekening gehouden te worden met de persoonlijkheid, intellectuele vermogens, leeftijd en psychologische stoornissen. Verzoekster stelt laaggeschoold te zijn en enorm getraumatiseerd. Ze stelt dat verweerder niet rekening te houden met haar mentale toestand. Ze vervolgt gebedeld te hebben voor het centraal station van Antwerpen en bestolen te zijn. Ter staving heeft verzoekster een kopie van de aangifte hiervan bij de politie in Antwerpen voorgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster concludeert dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door niet op eerlijke wijze te motiveren waarom hij geen geloof hecht aan haar problemen en geen rekening houdt met haar psychologische toestand.

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) *iuncto* artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster is van mening dat ze in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Ze verwijst hierbij naar § 39 van het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie en vervolgt dat hoe meer een verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld is vereist opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Ze stelt gefolterd geweest te zijn in Pakistan en meent dat de landeninformatie zonneklaar is over de situatie van vrouwen in Pakistan, bijgevolg acht zij haar tweede middel gegrond.

2.2. Documenten

Verweerder heeft voorafgaandelijk aan de zitting bij wijze van aanvullende nota op grond van artikel 39/76, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) de "COI focus Pakistan Security Situation" van 18 april 2016 overgemaakt.

2.3. Bevoegdheid

De Raad beschikt op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet) inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, personen die reeds in een ander unieland erkend zijn of de "technische" weigeringen die geen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad kan de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

2.4. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren

is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stelen op een correcte feitenvinding.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de relevante regelgeving.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan indien aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid weliswaar niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze te toetsen en dit in het licht van de onderzoeks- en samenwerkingsplicht van de commissaris-generaal (HvJ 22 november 2012, MM v. Ireland, C-277/11, §§ 64-67). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een erkenning of toekenning van een internationale beschermingsstatus kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Deventer, Kluwer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees aangetoond worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoekster verwijst terecht naar objectieve, recente en betrouwbare bronnen teneinde aan te tonen dat de problematiek van gedwongen huwelijk en gender gerelateerd geweld in het algemeen in Pakistan uitermate ernstig is. Uit het door verzoekster geciteerde rapport van de UK Home Office “Country information and guidance Pakistan: Women fearing gender-based harm/violence” van februari 2016 blijkt dat een groot aantal van daden van huiselijk geweld voortvloeien uit gedwongen huwelijken en Pakistan als het derde meest gevaarlijke land ter wereld voor vrouwen gerangschikt is nu er zeer wijdverbreid gebruik is van huiselijk geweld, seksueel misbruik, zuuraanvallen, gedwongen huwelijken, gedwongen bekeringen, ontvoeringen, kinderhuwelijken, aanvallen met vuur, verkrachtingen en eerwraak. Deze bron stelt evenwel eveneens terecht dat het loutere feit een vrouw te zijn op zich niet volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging omdat het niveau van discriminatie in het algemeen

geen niveau van vervolging bereikt, doch dat het aan de betrokkene is om aannemelijk te maken dat zij persoonlijk een dergelijk risico loopt.

Verzoekster stelt dat zij dienaangaande coherente verklaringen heeft afgelegd, doch verweerder heeft de bestreden beslissing gestoeld op onder meer de overtuiging dat verzoekster incoherente, onlogische en tegenstrijdige verklaringen zou afgelegd hebben omtrent essentiële elementen van het relaas. Verweerder acht het onder meer uiterst eigenaardig dat verzoekster de naam niet kent van de man aan wie ze zou uitgehuwelijkt worden en hem enkel als “uncle” benoemt. Ook stelde verweerder onder meer een tegenstrijdigheid vast tussen de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij verweerder zelf over de termijn sedert dewelke haar ouders haar onder druk zetten te huwen met die oom. Bij Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster dat dit sedert 4 à 5 maanden was voor haar vlucht, bij verweerder al sedert 2 jaar. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde verzoekster dat er reeds 2 jaar lang sprake was van een huwelijk, doch pas recenter over een huwelijk met “uncle”. Deze verklaring is echter tegenstrijdig met een eerdere verklaring tijdens het gehoor voor verweerder zelf, hetgeen ook blijkt uit het gehoorverslag in het administratief dossier.

Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat bijvoorbeeld haar beperkte kennis over “uncle” te wijten is aan haar laaggeschoold zijn en dat ze soms tegenstrijdig zou geantwoord hebben door het feit dat zij enorm getraumatiseerd zou zijn. Ook al volgt de Raad de richtlijn van het UNHCR in de door verzoekster aangehaalde paragraaf 199 van het Handboek waarin wordt gesteld dat tegenstrijdige of verkeerde verklaringen op zich geen reden vormen om de vluchtelingenstatus te weigeren omdat de onderzoeker de verantwoordelijkheid heeft die verklaringen te plaatsen in het licht van de verschillende omstandigheden, eigen aan de zaak, hetgeen overigens ook zijn weerklink vindt in artikel 27, c van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003, dan nog stelt de Raad vast dat verzoekster geen begin van bewijs heeft voorgelegd om aannemelijk te maken dat zij getraumatiseerd zou zijn. Verzoekster herhaalt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met haar mentale en psychologische toestand, nu ze heeft gebedeld voor het centraal station van Antwerpen en werd bestolen. Uit het gehoorverslag blijken overigens nog verklaringen aangaande veel ernstigere feiten die zich in België zouden hebben voorgedaan, doch van deze traumatische psychische toestand ligt geen begin van bewijs voor. Uit de door verzoekster voorgelegde medische stukken, die enkele voorschriften bevatten alsook facturen voor ambulante verzorging in een ziekenhuis, kan de Raad geenszins afleiden waarop deze stukken betrekking hebben. Verzoekster heeft nagelaten aan de (talrijke) behandelende artsen te vragen te attesteren waarvoor zij werd behandeld, hetgeen nochtans wel in haar mogelijkheden lag. Verweerder heeft dienaangaande in de bestreden beslissing dan ook terecht gesteld dat de documenten op geen enkele wijze de verklaringen betreffende de door verzoekster aangehaalde moeilijkheden en problemen in België aantonen. Wat betreft het PV van diefstal met geweld dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft voorgelegd, acht de Raad dit niet voldoende om aan te nemen dat verzoekster hierdoor dermate geschokt is dat dit de voornoemde tegenstrijdigheden of het feit dat ze de naam van “uncle” niet kent, te verklaren.

Tegelijk heeft verweerder ook terecht vastgesteld dat geen enkel document voorligt ter ondersteuning van het asielrelaas. Verzoekster heeft tijdens haar gehoor bij verweerder zeer ernstige vervolgingsfeiten aangehaald zoals het geslagen worden met een waterbuis, brandend hout op het lichaam, geketend zijn en geslagen worden, kokend water op de voeten. Ter zitting gevraagd aan verzoekster of deze feiten littekens hebben nagelaten, antwoordt zij bevestigend en laat zij ook enkele littekens zien aan de waarnemend voorzitter en verweerder. Het komt de Raad echter niet toe te gissen naar een eventuele mogelijkheid van oorzakelijk verband tussen deze littekens en de aangehaalde vervolgingsfeiten. Verzoekster had zich kunnen richten tot gespecialiseerde medische organisaties of tot een arts om dienaangaande eventuele vaststellingen te doen. Ter zitting stelt de raadsman van verzoekster dat de gespecialiseerde organisatie Constats met een zeer lange wachtlijst zit. Zelfs al zou de Raad dit kunnen aannemen, dan nog blijkt niet waarom verzoekster niet door een andere arts vaststellingen heeft laten doen.

Wat betreft het laaggeschoold zijn van verzoekster, acht de Raad dit aangetoond. De kleine tegenstrijdigheid over het feit of verzoekster nu tot de derde of de vijfde klas school liep, neemt niet weg dat uit het geheel van het gehoorverslag en de wijze waarop verzoekster antwoordt, zowel tijdens het gehoor van verweerder als ter zitting, blijkt dat zij laaggeschoold is. Dit neemt echter niet weg dat van verzoekster wel kan verwacht worden, nu zij wordt bijgestaan door een raadsman die met het asielrecht vertrouwd is, dat zij inspanningen doet om een begin van bewijs te leveren aangaande haar psychische

of mentale toestand enerzijds en aangaande de eventuele link tussen de littekens en het vervolgingsrelaas anderzijds.

Conform artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet kan het voordeel van de twijfel gegund worden aan de asielzoeker, ook als de verklaringen niet worden gestaafd met stukken of bewijzen, maar dit onder meer indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: met name dat de asielzoeker een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven en er een bevredigende verklaring is gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen.

Thans acht de Raad niet aangetoond dat verzoekster, zoals *supra* specifiek toegelicht, een oprechte inspanning geleverd heeft om de aanvraag te staven en er evenmin een bevredigende verklaring is gegeven voor het ontbreken van eventuele bewijskrachtige elementen. Ter zitting immers gevraagd aan de raadsman waarom geen medische stukken werden voorgelegd teneinde het aangehaalde trauma en de verklaarde ernstige mishandelingen te staven, stelt deze dat over het algemeen door verweerder en de Raad geen bewijswaarde aan dergelijke stukken wordt gehecht nu de arts nooit met zekerheid een oorzakelijk verband kan vaststellen. Een meer genuanceerd standpunt aangaande de potentiële bewijswaarde van op ernstige wijze opgestelde medische attesten dringt zich echter op gezien de constante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM (GK), 9 maart 2010, nr. 41827/07, R.C./ Zweden, § 55; EHRM 5 september 2013, nr. 61204/09, I. / Zweden, § 62; EHRM 18 april 2013, nr. 18372/10, M.O.M./ Frankrijk, § 39-41 en EHRM 10 oktober 2013, nr. 18913/11, KK / Frankrijk; zie eveneens in de rechtsleer D.R. JONES en S.V. SMITH, "Medical Evidence in Asylum and Human Rights Appeals", *IJRL* 2004, Vol. 16, No 3, 381 – 410; R. BYRNE, "Assessing testimonial evidence in asylum procedures: guiding standards from the international criminal tribunals", *IJRL* 2007, 609-638 en LEJEUNE, J., SAROLEA, S. en VANOETEREN, A., "Quand la psychologie parle au droit", *Rev. dr. étr.* 2009, n° 155, 485-543 en 594-596.)

Het is *in casu* immers niet uitgesloten dat degelijk opgestelde medische attesten een ander licht op de beoordeling hadden kunnen werpen.

De Raad meent dan ook dat om de voormelde redenen het voordeel van de twijfel niet kan worden toegekend.

Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees te hebben voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De aangehaalde motieven dat verzoekster geen inspanning heeft geleverd om documenten te verzamelen ter ondersteuning van het asielrelaas en het motief dat de voorgelegde medische facturen en voorschriften op geen enkele wijze de verklaringen betreffende de moeilijkheden en problemen in België aantonen, dermate dat hieruit ook geen bewijs van mentale of psychische problemen kan afgeleid worden die een invloed kunnen gehad hebben op de coherentie van enkele verklaringen zijn naar behoren bewezen en kunnen in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking genomen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153). De Raad meent evenmin dat verweerder de beslissing op een onzorgvuldige wijze heeft voorbereid.

2.5. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan: *"de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt."*

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Nu aan verzoekster het voordeel van de twijfel om de *supra* aangehaalde reden niet kon worden toegekend aangaande de individuele problemen en bedreigingen als gevolg van een gedwongen huwelijk, kan zij zich zodoende ook niet steunen op die elementen teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM weze opgemerkt dat dit artikel inhoudelijk minstens grotendeels overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Nu werd vastgesteld dat geen reëel risico op ernstige schade werd aannemelijk gemaakt in het licht van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet wordt evenmin een schending van artikel 3 van het EVRM aangenomen. Verzoekster geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (RvS 11 mei 2012, toelaatbaarheid, nr. 8472).

Verzoekster verwijst naar de “sliding scale” zoals gehanteerd in het arrest Elgafaji C-465/07 van 17 februari 2009 door het Hof van Justitie, waarbij wordt gesteld dat hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs levert dat hij specifiek wordt geraakt omwille van persoonlijke redenen, hoe lager de mate van willekeurig geweld vereist is opdat men in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Hierbij weze opgemerkt dat artikel 15, c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen (hierna verkort de oude Kwalificatierichtlijn) naar Belgisch recht werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet waarvan verzoekster in de aanhef eveneens de schending aanvoert. Naar Belgisch recht heeft de wetgever ervoor geopteerd om de bewoordingen uit artikel 15 c “ernstige en individuele bedreiging van het leven” (eigen onderlijnen) niet om te zetten en enkel een “ernstige” bedreiging van het leven of de persoon van een burger te vereisen (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*Parl. St.*, Kamer 2005/2006, nr. 51- 2478/001, MvT, 86). Dit houdt in dat zelfs indien verzoekster zoals *supra* gesteld niet heeft aangetoond om persoonlijke redenen aanspraak te maken op de status van subsidiaire bescherming, sowieso dient te worden nagegaan of in haar land of regio van herkomst de situatie van willekeurig geweld volgend uit het binnenlands of internationaal gewapend conflict dermate ernstig is dat er een ernstige bedreiging voor haar leven bestaat.

Verzoekster is afkomstig uit de provincie Punjab. Dit is onbetwist. Verweerder heeft dienaangaande omstandig gemotiveerd dat de terreuraanslagen die in Pakistan plaats vinden doorgaans doelgericht van aard zijn, waarbij bepaalde groepen worden geviséerd ook al erkent hij dat ook grootschalige aanslagen plaats vinden, die evenwel eerder uitzondering zijn dan regel. Uit hun analyse blijkt volgens verweerder dat de veiligheidssituatie in Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met eerdere jaren, ook al blijft die wel problematisch. Verweerder erkent dat het noordwesten geteisterd wordt door een open strijd tussen extremisten en regeringstroepen, maar dat dit om een lokaal conflict gaat terwijl de situatie in andere provincies, zoals Punjab, waar verzoekster van afkomstig is, weliswaar verontrustend is doch de omvang en intensiteit er beduidend lager zouden liggen dan in het noordwesten. Aangaande de situatie in Punjab, stelt verweerder dat uit zijn informatie blijkt dat ondanks de incidenten die er plaats vinden, er geen situatie is van “open combat” of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten, hierbij rekening houdend met het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings en het aantal burgerslachtoffers. Bijgevolg meent verweerder dat er in Punjab geen reëel risico is op de in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad meent dat deze motieven van de bestreden beslissing steun vinden in de informatie die gevoegd werd aan het administratief dossier zoals de COI Focus Pakistan security situation van 18 april 2016. Verzoekster gaat niet in op deze concrete motieven en legt niets voor dat aan deze conclusie afbreuk kan doen.

Concluderend stipt de Raad aan dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat in Punjab een ernstige bedreiging voor haar leven bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoek tot vernietiging

Zoals *supra* reeds gesteld kan de Raad enkel tot een vernietiging overgaan hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing.

De Raad heeft echter geen substantiële onregelmatigheid vastgesteld en kan op basis van de elementen uit het administratief dossier komen tot de bevestiging van de bestreden beslissing. Bijgevolg is er geen reden voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES